

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Frédéric Beigbeder

Dragostea durează trei ani

Traducere din franceză de Marie-Jeanne Vasiloiu

*Christinei de Chasteigner și
lui Jean-Michel Beigbeder,
fără de care această carte
n-ar fi văzut lumina zilei.
(Și nici eu.)*

*„Vorbesc cu autoritatea pe
care mi-o dă eșecul.”*

Scott Fitzgerald

*„Și ce! Și ce! Nu trebuie să te
complici! Trebuie să le spui
lucrurilor pe nume. Iubești și,
după aia, nu mai iubești.”*

Françoise Sagan

*(Cu ocazia unei cine luate la
ea acasă, în 1966, împreună
cu Brigitte Bardot și Bernard
Frank).*

I. Vasele comunicante

1. Cu timpul, iubirea dispare

Dragostea este o bătălie pierdută dinainte.

La început, totul este frumos, chiar și tu. Nu-ți vine să crezi că ești așa de îndrăgostit. Fiecare zi își poartă mica încărcătură de miracole. Nimeni de pe fața Pământului n-a mai cunoscut vreodată atâta plăcere. Fericirea există, și e simplă: este un chip. Universul zâmbește. Timp de un an, viața nu este decât o înșiruire de dimineți însorite, chiar și în după-amiezile cu ninsoare. Scrii cărți pe această temă. Te căsătorești, cât mai repede posibil — de ce să stai pe gânduri, dacă ești fericit? Gândurile te întristează, viața este cea care trebuie să învingă.

În al doilea an, lucrurile încep să se schimbe. Ai devenit tandru. Ești mândru de înțelegerea care s-a stabilit în sânul cuplului. Îți înțelegi soția „din priviri”; ce bucurie să simți că ești una cu ea. Pe stradă, lumea crede că nevasta îți este soră; chestia asta te fletează,

dar te și macină. Faceți dragoste din ce în ce mai rar și crezi că nu e nimic grav. Ești convins că dragostea voastră este, pe zi ce trece, tot mai puternică, dar, de fapt, sfârșitul lumii e aproape. Aperi căsătoria în fața amicilor bur-laci, care nu te mai recunosc. Dar ești sigur oare că te recunoști pe tine însuși în cel ce-și recită lecția învățată papagalicește și se abține să se uite după domnișoarele proaspete care dau strălucire străzii?

În al treilea an, nu te mai abții să te uiți după domnișoarele proaspete care dau strălucire străzii. Nu mai vorbești cu soția ta. La restaurant, stai ore în șir lângă ea, ascultând ce povestesc vecinii de masă. Ieși în oraș din ce în ce mai des: asta e scuza ca să nu ți-o mai tragi. Curând după aceea vine și momentul în care nu-ți mai poți suporta nevasta nicio secundă, fiindcă te-ai îndrăgostit de alta. Există un singur punct în privința căruia nu te-ai înșelat: viața e cea care are, cu adevărat, ultimul cuvânt. În al treilea an, ai o veste bună și una rea. Cea bună: dezgustată, nevasta te părăsește. Cea rea: începi o nouă carte.

2. Un divorț festiv

Ca să conduci bine când ai luat-o pe ulei este de-ajuns să virezi între clădiri. Marc Marronnier acționează acceleratorul, ceea ce are ca efect sporirea vitezei scuterului. Se clatină printre mașini. Când le atinge, acestea fac semne cu farurile și claxonează ca la nunțile de țoaape. Ironia sorții: Marronnier tocmai își sărbătorește divorțul. În seara asta, este la turul numărul 5 bis și nu trebuie să piardă vremea: cinci localuri într-o seară (Castel — Buddha — Bus — Cabaret — Queen) înseamnă deja o chestie tare, așa că imaginați-vă cum trebuie să fie cea de a cincea bis care, după cum o indică și numărul, este executată de două ori în noaptea respectivă.

El iese de multe ori singur. Tipii mondeni sunt ființe solitare, pierdute într-o mulțime de cunoștințe vagi. Strângerile de mână au darul de a-i face să se simtă în siguranță. Fiecare nouă

pupătură pe obraz e un trofeu. Se iluzionează că sunt importanți salutând oameni celebri, în timp ce ei înșiși nu se învrednicesc să facă nimic cu mânușițele lor. Se aranjează în așa fel încât să nu frecventeze decât locuri extrem de zgomotoase, ca să nu fie nevoiți să vorbească. Petrecerile i-au fost date omului ca să-și ascundă gândurile. Puțini tipi cunosc atâta lume câtă cunoaște Marc, și puțini sunt atât de singuri cum este el.

În seara asta nu e o petrecere ca toate celelalte. Este propria lui petrecere de divorț! Ura! A început prin a cumpăra câte o sticlă în fiecare bar. Și s-ar părea, de asemenea, că a dat iama binișor prin ele.

Marc Marronnier, ești Regele Noptii, toată lumea te adoră; oriunde te duci, patronii de crâșmă te pupă-n bot, treci peste cozile de la intrare, ai masa cea mai bună, cunoști numele de familie ale tuturor oamenilor, râzi de toate glumele lor (în special de cele mai lipsite de haz), și se dau droguri pe gratis, apari în poze peste tot și fără niciun rost, este incredibil de câtă trecere ai ajuns să te bucuri în societate doar în câțiva ani de cronică mondenă! Un nabab! „Sufletul petrecerilor“! Păi, atunci, spune-mi și mie, ca să pricep, de ce și-a luat valea nevastă-ta?

— Ne-am despărțit de comun dezacord, mormăie Marc, intrând la Bus. Apoi, adaugă: M-am

însurat cu Anne fiindcă era un înger; și tocmai asta e motivul de divorț. Am crezut că eram în căutarea dragostei, până într-o zi, când am înțeles că tot ce voiam era să fug de ea.

Îngerul tăcerii și-a fâlfâit o clipă aripile, după care Marc a schimbat subiectul:

— Ei, drăcie, a exclamat, fetele de aici sunt bune, ar fi trebuit să mă spăl pe dinți înainte. Hei! Domnișoară, sunteți frumoasă ca un vis. Aș putea să vă scot hainele, vă rog?

Așa e Marc Marronnier: face pe scârbosul, în costumul lui de catifea, pentru că îi este rușine să fie tandru. Tocmai a împlinit treizeci de ani: vârsta aia parșivă, la care ești prea bătrân ca să fii tânăr și prea tânăr ca să fii bătrân. Face totul pentru a-și confirma reputația, astfel încât să nu dezamăgească pe nimeni. Voind să-și îngroașe dosarul de presă, s-a transformat, încetul cu încetul, în propria sa caricatură. Îl obosește să demonstreze că este bun și profund, așa că face pe hahalera superficială, adoptând un comportament dezordonat și chiar supărător. Prin urmare, este vina lui dacă nu vine nimeni să-l consoleze, când strigă pe ringul de dans: „Lupi! Am divorțaaaat!“ Razele laser sunt singurele care îi pătrund în inimă, ca tot atâtea săbii.

Curând vine și clipa în care a face un pas după altul devine o operațiune complicată. Se urcă pe scuter bălăbănindu-se. Noaptea este

geroasă. Apăsând cât poate pe manete, Marc simte cum îi curg lacrimi pe obraji. Vântul e de vină, cu siguranță. Pleoapele îi rămân ca de marmură. Nu poartă cască. La Dolce Vita? Care Dolce Vita? Unde s-o fi dus? Prea multe amintiri, prea multe lucruri de uitat, e treabă grea să ștergi toate astea, va trebui să retrăiască atâtea momente plăcute pentru a înlocui frumusețea dinainte.

Se întâlnește cu niște amici la Baron, pe Avenue Marceau. Șampania te costă ochii din cap, iar fetele, așijderea. De exemplu, dacă vrei să faci dragoste cu două fete, dai șase miare, în timp ce o singură fată e trei miare. Nu scad din tarif nici să le pici cu ceară. Cer cash; Marc iese să scoată bani de pe card, de la un bancomat. Ele îl duc la hotel, se despoaie în taxi, îl sug într-o înțelegere deplină, iar el le apasă pe cap. În cameră, fetele se ung cu cremă parfumată; cea pe care Marc o regulează o lingă pe cealaltă; după o vreme, incapabil să ejaculeze, simulează orgasmul, apoi se duce în baie să arunce discret, în coșul de gunoi, prezervativul gol.

Dimineața, în taxiul cu care se întoarce, aude:

*„Alcoolul are gust de fiere
Trecut-a ieri ca o părere
Orchestra cântă îmbrăcată*

*În haină ponosită
Viața mea cea dezlânată
Și-atât de pustiită.”
(Christophe, *Le Beau Bizarre*)*

Se hotărăște ca, de acum încolo, să se masturbeze întotdeauna înainte de a ieși în oraș, ca să nu mai fie ispitit să facă tot ce-i vine pe chelie.

3. Lăsat de izbeliște pe plajă

Bună ziua la toată lumea, aici e autorul. Vă urez bun venit în creierul meu, scuzați-mă de deranj. Gata cu păcăleala: am luat hotărârea să-mi fiu propriul personaj principal. De obicei, ceea ce mi se întâmplă nu e niciodată grav și nimeni din jurul meu nu moare din această pricină. De exemplu, n-am pus niciodată piciorul în Sarajevo. Dramele mele se desfășoară în restaurante, în localuri de noapte și în apartamente cu decorațiuni interioare. Chestia cea mai dureroasă care mi s-a întâmplat în ultima vreme este că n-am fost invitat la parada de modă a lui John Galliano. Și, dintr-odată, pof-tim: mor de supărare. Am cunoscut o perioadă în care toți amicii mei se puseseră pe băutură, apoi una în care se drogau, după aia una în care se însurau și acum o traversez pe cea în care toți divorțează, după care mor. Asta se petrece totuși în locuri vesele, cum este cel de aici, de

la Voile Rouge, o plajă din Saint Tropez, unde este foarte cald și se *eurodansează* sus, pe bar, iar lumpencurviștinele în bikini sunt dușu-ite — pentru a se răcori — cu șampanie Cristal Roederer de un miar sticla de 75 de centilitri, care le este suptă, după aceea, din buric. Sunt înconjurat de râsete silite. Am chef să mă înec în mare, dar sunt prea multe jet-skiuri.

Cum am putut lăsa aparențele să-mi dic-teze viața în asemenea hal? Se spune deseori că „trebuie salvate aparențele“. Eu, unul, zic că trebuie asasinate, fiindcă ăsta e singurul mijloc prin care te poți salva.